

komme hele Landet til gode. Den Opfattelse tror jeg ikke, de Kommuner har haft, der har truffet deres Dispositioner i Henhold til Regeringens Henstilling, og jeg tvivler meget om, at den højtærede Indenrigsminister selv har haft den Opfattelse, da Henstillingen i sin Tid blev givet. Jeg skulde nemlig tro, at den Henstilling, der da blev rettet til Kommunerne, ganske særlig var rettet paa, at de skulde sørge for at skaffe Flæsk til Hensaltning til Kommunens eget Brug. Der kunde godt ligge en indirekte Antydning heraf i de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Rønne om, at de Udtalelser, jeg har tilladt mig at fremsætte, skulde jeg helst have holdt ved mig selv. Jeg vil imidlertid gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg sidder her i Tinget med lige saa stor Ret som han, og jeg har altsaa Lov til at gøre Bemærkninger om de Forhold, her drøftes. For øvrigt tror jeg egentlig ikke, at det ærede Medlem var saa uenig i min Opfattelse, thi har sluttede med at sige, at det sikre var, at Kommunerne kom af med det saltede Flæsk, men det usikre var, om de fik fersk Flæsk i Stedet. Det vidner i Virkeligheden om, at det ærede Medlem ikke er uenig i min Opfattelse: at de Kommuner, som har foretaget Nedsaltninger i Henhold til den Henstilling, der i sin Tid blev givet, ikke er særlig glade over at skulle af med Flæsket.

Martin Hansen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet ved denne Lejlighed efter at have hørt den højtærede Ministers Forelæggelsestale, da det kun drejer sig om en Forlængelse af den gældende Lov. Men efter at Ministeren har talt og stærkt er kommet ind paa Principperne og har villet slaa fast, at det Førerskab, mit Parti har haft i denne Sag, har været uheldigt, og at den førte Politik — det gælder os, som har fulgt det ærede Medlem fra Venninge (Jensen-Sønderup) og hele Venstre — har vist sig at være urigtig, og at Ministerens Princip har været det rette, forekommer det mig, at der absolut fordres et Tilsvar. Jeg skal ganske kort trække nogle Linier op af den Dyrstidspolitik, der har været ført.

Jeg vil begynde med at minde Ministeren om, at da vi fik Dyrstidsloven kort før Jul 1915, var det godt nok foreslaaet af Ministeren, at Foranstaltningerne skulde komme alle i vort Folk til gode, men det Beløb, der var stillet til Raadighed, var begrænset til 8 Kr. pr. Individ; med Ministerens Tilladelse kunde det komme op til 10 Kr. pr. Individ, men i alle Tilfælde var

Statens Tilskud begrænset til 4 Kr., Halvdelen af de 8. Denne Bestemmelse blev forandret noget her i Tinget, idet Beløbet blev sat ned til 3 Kr. 50 Øre plus 15 pCt. af Merindkomstskatten. Loven rummede i sig ca. 30 Mill. Kr., naar jeg regner de to Maaneder med, for hvilke dens Gyldighed senere blev forlænget. Men hvad var det, Ministeren foreslog, at disse Penge skulde bruges til? Han foreslog, at de skulde bruges til Nedsættelse af Prisen paa Brød, Flæsk, Fedt, Margarine o. s. v. Naar man imidlertid undersøger, hvor langt disse Penge vil række, ser man, at alene for at sætte Prisen paa et 8 Punds Rugbrød ned med 20 Øre pr. Stk., vil det efter den Rationering, vi har i Øjeblikket, betyde 7 Kr. 20 Øre pr. Individ; vi er med andre Ord oppe paa 21 à 22 Mill. Kr. alene for at kunne sætte Rugbrødsprisen ned med 20 Øre pr. Stk. Jeg gad nok vide, hvor langt de resterende 6 à 7 Millioner skulde kunne række til at sætte Prisen ned paa de andre Fødevarer, og man kan sige, at de vanskeligst stillede i vort Folk i Virkeligheden trænger til, at Prisen bliver sat ned for alle disse Fødemidler. Hvis disse 30 Mill. Kr. skulde fordeles paa samtlige her i Landet, blev det nærmest Lamperøg, som de vanskeligst stillede fik, men det forekommer mig dog, at det, man først skal naa, er, at de, der virkelig er trængende, faar det tilstrækkelige, og det er dem forfærdelig ligegyldigt, om de, der har nok at leve af, faar Nedsættelse. Derfor tog vi i 1915 det Standpunkt, at disse Penge skal bruges alene til de ubemidlede; saaledes lød det den Gang.

Da vi i 1916 reviderede Loven, var det økonomiske Niveau steget yderligere, Dyrstiden var blevet endnu værre end Aaret tilforn, og vi gik gerne med til at yde Tilskud til Kommunerne, hvis de vilde foretage en almindelig Regulering. Efter den første Lov kunde de ogsaa foretage en saadan, men de maatte selv bære Omkostningerne for de velstillede Vedkommende, og saa vidt jeg husker — jeg har ikke undersøgt det, men jeg tror ikke, jeg tager fejl —, indeholdt Loven, da den i 1916 gik fra Folketinget, en Bevilling paa 1 Mill. Kr., som kunde gives til Kommunerne til Regulering for alle i Kommunen. Denne Begrænsning blev slettet i Landstinget, saa at der overhovedet ingen Begrænsning var med Hensyn til den Regulering, som kunde foretages for alle i vort Folk, og Staten ydede $\frac{1}{3}$, uanset, hvor højt man kom op.

Jeg tror, at det, jeg her har refereret, er korrekt. Jeg vil da spørge: Tror nogen i